

“ସନ୍ତୁଳନ ରଖିବା ଦ୍ଵାରା ଆଶୀର୍ବାଦ ପ୍ରାପ୍ତି”

ଆଜି ପ୍ରେମ ସଂଗ୍ରହ, ସ୍ମୃତି ସଂଗ୍ରହ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରେମ ଏବଂ ସ୍ମୃତିର ପ୍ରତିଦାନ ଦେବା ପାଇଁ ପ୍ରେମର ସାଗର ବାବା ଏହି ସନ୍ଦେହ ମିଳନ ସଭାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ଏହି ଆତ୍ମିକ ସନ୍ଦେହର ସଭା ଆତ୍ମିକ ସମ୍ବନ୍ଧର ମିଳନ ମେଳା ଅଟେ, ଯାହାକି ସାରା କଳପରେ କେବଳ ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ ଅନୁଭବ କରୁଛୁ । କେବଳ ଏହି ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଜନ୍ମରେ ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ଦେହ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ଆତ୍ମିକ ସନ୍ଦେହ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରକୃତ ଆରାମ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ, ପ୍ରକୃତ ରାସ୍ତା ବଢାଇଥାଏ ଏବଂ ବାସ୍ତବିକ ସରବପ୍ରାପ୍ତି କରାଇଥାଏ । ଏଭଳି ସଂକଳ୍ପ କ’ଣ କେବେ ଆସିଥିଲା ଯେ ଏହି ସାକାର ସୃଷ୍ଟିରେ, ଏହି ଜନ୍ମରେ ଏବଂ ଏହିଭଳି ସହଜ ଉପାୟରେ, ଏହିଭଳି ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ମିଳନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରେ ହେବ ବୋଲି ? ଯେପରି ବାବାଙ୍କ ପାଇଁ ଶୁଣିଥିଲ ଯେ ସେ ହେଉଛନ୍ତି ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ବହୁତ ତେଜୋମୟ ଏବଂ ବହୁତ ବଡ଼ ଆକାରର ଅଟେ, ସେହିଭଳି ତାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିବାର ବିଧି ମଧ୍ୟ ଅତି କଷ୍ଟକର ଏବଂ ବହୁତ ସମୟ ଅଭ୍ୟାସ ପରେ ଯାଇ ହୋଇପାରିବ—ଏହି କଥାକୁ ଚିନ୍ତା କରି କରି ନିରାଶ ହୋଇଯାଇ ଥିଲ କିନ୍ତୁ ବାବା ଆସି ଆଶାହୀନ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଆଶାବାଦୀ କରିଦେଇଛନ୍ତି, ଉତ୍ସାହହୀନ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିଦେଇଛନ୍ତି । କେବେ ମିଳିବେ— ଏହି ପ୍ରଶ୍ନକୁ ସମାପ୍ତ କରି ଏବେ ହିଁ ମିଳନ କରିବାର ଅନୁଭବ କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ସରବ ସମ୍ପଦର ଅଧିକାରୀ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ତେବେ, ହେ ଅଧିକାରୀ ଆତ୍ମାମାନେ, ନିଜର ଅଧିକାରକୁ ଜାଣିଛ ନା! ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିନେଇଛ, ନା ଏବେ ଜାଣିବାର ଅଛି ?

ଆଜି ବାପଦାଦା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଖି କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଥିଲେ ଯେ ସବୁ ପିଲାଙ୍କ ଭିତରେ ସବୁବେଳ ପାଇଁ ନିଶ୍ଚୟ ମଧ୍ୟ ରହିଛି, ସନ୍ଦେହ ମଧ୍ୟ ରହିଛି, ଯୋଗ କରିବାର ଲାଗନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି, ସେବାର ଉପତ୍ତ-ଉତ୍ସାହ ମଧ୍ୟ ରହିଛି, ଲକ୍ଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ରହିଛି । ଯଦି କାହାକୁ ବି ପଚାରିବ— ତୁମକୁ କ’ଣ ହେବାର ଅଛି ? ତେବେ ସମସ୍ତେ କହିବେ ଲକ୍ଷ୍ୟ-ନାରାୟଣ ହେବାର ଅଛି । ରାମ-ସୀତା ହେବା ପାଇଁ କେହି ବି କହିବେ ନାହିଁ । ୧୬ ହଜାରର ମାଳାକୁ ମଧ୍ୟ ଆନ୍ତରୀକ୍ଷିକ ସହିତ ପସନ୍ଦ କରୁନାହାନ୍ତି । କହିବେ ୧୦୮ ମାଳାର ଦାନା ହେବୁ । ଏହି ଉତ୍ସାହ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ରହୁଛି । ସେବାରେ, ପାଠପଢ଼ାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜକୁ କାହାଠାରୁ ବି କମଯୋଗ୍ୟ ଭାବୁନାହାନ୍ତି । ପୁଣି ବି ସଦା ଏକରସ ସ୍ଥିତି, ସଦା ସରବଦା ଉଦ୍ଧାର କଲାର ଅନୁଭୂତି, ସଦାସରବଦା ଜଣଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ସମାହିତ, ଦେହ ଏବଂ ଦେହର ଅଳପକାଳର ପ୍ରାପ୍ତିଠାରୁ ସଦାସରବଦା ଅନାସକ୍ତ, ବିନାଶୀ ଚେତନାଠାରୁ ସରବଦା ବିସ୍ମୃତି ଅବସ୍ଥା— ଏହିଭଳି ସ୍ଥିତି ସଦାସରବଦା ଅନୁଭବ କରିବାରେ ହିଁ କରମାନୁଷ୍ଠାନ ହୋଇଯାଉଛି । ତେବେ ଏପରି କାହିଁକି ହେଉଛି ? ବାପଦାଦା ଏହାର ବିଶେଷ କିରଣକୁ ଦେଖୁଥିଲେ । କ’ଣ କାରଣ ଦେଖିଲେ ? ଗୋଟିଏ ହିଁ ଶବ୍ଦର କାରଣ ଥିଲା ।

ସବୁ କିଛି ଜାଣିଛନ୍ତି ଏବଂ ସବୁକିଛି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ ମଧ୍ୟ ହୋଇଛି, ବିଧିର ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଅଛି, ସିଦ୍ଧିର ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଅଛି । କରମ ଏବଂ ଫଳ ଉଭୟର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଅଛି କିନ୍ତୁ ସଦାସରବଦା ବାଳାନୁସ୍ଥ ଅର୍ଥାତ୍ ସନ୍ତୁଳନ ରକ୍ଷା କରିବା ଜଣା ନାହିଁ । ଈଶ୍ଵରୀୟ ନୀତି ନିୟମ ଅନୁସାରେ ବାଳାନୁସ୍ଥ ରଖିବା ଜଣାନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପରେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ କରମରେ ବାପଦାଦା ତଥା ସରବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆଶୀର୍ବାଦ ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ଲେସିଙ୍ଗ୍ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉନାହିଁ, ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ସହଜରେ ସଫଳତାର ଅନୁଭବ ହେଉ ନାହିଁ । ତେବେ କେଉଁ କଥାର ସନ୍ତୁଳନ ରକ୍ଷା କରିବା ଭୁଲି ହୋଇଯାଉଛି ? ଗୋଟିଏ ହେଲା ସ୍ବାଦ ଅର୍ଥାତ୍ ଯୋଗ ଏବଂ ସେବାର ସନ୍ତୁଳନ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ବାଦରେ ରହି ସେବା କରିବା । କିନ୍ତୁ ସେବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହି ସମୟ ଅନୁସାରେ ସ୍ବାଦ କରିବା, ସମୟ ମିଳିଲେ ସ୍ବାଦ କରିବା ନଚେତ୍ ସେବାକୁ ହିଁ ଯୋଗ ବୋଲି ଭାବିନେବା ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ଅନବାଳାନୁସ୍ଥ ଅର୍ଥାତ୍ ଅସନ୍ତୁଳନ । କେବଳ ସେବା ହିଁ ଯୋଗ ଏବଂ ଯୋଗରେ ହିଁ ସେବା ରହିଛି । ଏହି ଟିକିଏ ମାତ୍ର ବିଧିରେ ଅନନ୍ତ ହିଁ ସିଦ୍ଧିକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେଉଛି । ତା’ପରେ ଯେତେବେଳେ ଫଳାଫଳ ପରାମାଉଛି ଯେ ଯୋଗ କେତେ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତ ଥିଲା ? ତେବେ କ’ଣ କୁହନ୍ତି ? ସେବାରେ ଏତେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିଲ ଯାହାକି ଅନ୍ୟ କୌଣସି କଥା ମନେ ନଥିଲା, ସମୟ ହିଁ ନଥିଲା, ନଚେତ୍ କହିବେ ସେବା ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ରହିତ ଥିଲା ନା! ବାବା ତ ସ୍ମୃତିରେ ହିଁ ଥିଲେ ନା! କିନ୍ତୁ ସେବାରେ ଯେତିକି ସମୟ ଏବଂ ଲାଗନ ଥିଲା ସେତିକି କ’ଣ ଯୋଗର ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅନୁଭୂତି ଥିଲା ? ସେବାରେ ଯେତିକି ସଂଗ୍ରାମର ସ୍ମୃତି ଥିଲା ସେହି ଅନୁସାରେ ନିର୍ମାଣ ଭାବ ଥିଲା ? ଏହିଭଳି ସନ୍ତୁଳନ ଥିଲା ? ବହୁତ ବଡ଼ ସେବା ବା ବହୁତ ଭଲ ସେବା କରିଲି— ଏହି ସଂଗ୍ରାମ ତ ଭଲ କିନ୍ତୁ ଯେତିକି ସଂଗ୍ରାମ ସେତିକି ନିର୍ମାଣ ଭାବ ରହିଥିଲା ? କରିକରାଇବାବାଲା ବାବା ନିମିତ୍ତ କରି ସେବା କରାଇଲେ— ଏହି ସ୍ମୃତି ହିଁ ହେଉଛି ନିମିତ୍ତ ଭାବ । ନିମିତ୍ତ ହେଲ, ସେବା ବହୁତ ଭଲ ହେଲା, ସଫଳତା ସଂଗ୍ରହ ହେଲ, ଏହି ସଂଗ୍ରାମ ତ ବହୁତ ଭଲ କିନ୍ତୁ କେବଳ ଏହି ସଂଗ୍ରାମ ନୁହେଁ, ନିର୍ମାଣ ଭାବର ମଧ୍ୟ ସନ୍ତୁଳନ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହି ସନ୍ତୁଳନ ସରବଦା ସହଜରେ ସଫଳତା ସଂଗ୍ରହ କରିଦିଏ । ତେଣୁ ସଂଗ୍ରାମ ମଧ୍ୟ ଜରୁରୀ ଅଟେ, ଦେହ-ଅଭିମାନ ନୁହେଁ, ସଂଗ୍ରାମ । କିନ୍ତୁ ସଂଗ୍ରାମ

ଏବଂ ନିର୍ମାଣ—ଏହି ଦୁଇଟିର ସନ୍ତୁଳନ ନ ରହିବା କାରଣରୁ ସଂଗ୍ରାମାନ, ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯାଉଛି । ସେବା ହେଲା, ସଫଳତା ମିଳିଲା, ଏଥିରେ ଖୁସି ତ ହେବା ଦରକାର । ବାଃ ବାବା ଆପଣ ମୋତେ ନିମିତ୍ତ କରି ସେବା କରାଇଲେ! ମୁଁ କରିନାହିଁ, ଏହି ମୁଁ ପଣିଆ ହିଁ ସଂଗ୍ରାମକୁ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେଉଛି । ତେଣୁ ଯେଉଁମାନେ ଯୋଗ ଏବଂ ସେବାର ସନ୍ତୁଳନ ରକ୍ଷା କରିପାରନ୍ତି ସେମାନେ ସଂଗ୍ରାମାନ ଏବଂ ନିର୍ମାଣର ସନ୍ତୁଳନ ମଧ୍ୟ ରଖିପାରନ୍ତି । ଏବେ ବୁଝିଲ— କେଉଁ କଥାରେ ବ୍ୟାଲାନସ୍ ଡଳ ଉପର ହେଉଛି!

ସେହିପରି ଦାୟିତ୍ଵର ମୁକୁଟଧାରୀ ପିନ୍ଧିଥିବା କାରଣରୁ ପରତ୍ଵେକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଦାୟିତ୍ଵ ମଧ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପରେ ତୁଲାଇବାକୁ ହେବ । ତାହେଁ ଲୌକିକ ତଥା ଅଲୌକିକ ପ୍ରବୃତ୍ତି ହୋଇଥାଉ ବା ଈଶ୍ଵରୀୟ ସେବାର ପ୍ରବୃତ୍ତି ହୋଇଥାଉ, ଦୁଇଟି ଯାକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଦାୟିତ୍ଵ ତୁଲାଇବାରେ— ଯେତିକି ନିଆରା ସେତିକି ପ୍ରିୟ ମଧ୍ୟ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏହିଭଳି ସନ୍ତୁଳନ ରଖିବାକୁ ହେବ । ସବୁ ପ୍ରକାରର ଦାୟିତ୍ଵ ତୁଲାଇବା ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ କିନ୍ତୁ ଯେତେ ବଡ଼ ଦାୟିତ୍ଵ ସେତିକି ଡବଲ ଲାଇଟ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ହାଲୁକା ସୂଚିତି । ଦାୟିତ୍ଵ ତୁଲାଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଦାୟିତ୍ଵର ବୋଝରୁ ମୁକ୍ତ ରହିବାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ବାବାଜୀଙ୍କର ପ୍ରିୟ ହେବା । ବିଚଳିତ ହେବାର ନାହିଁ ଯେ କ’ଣ କରିବି, ବହୁତ ବଡ଼ ଦାୟିତ୍ଵ ରହିଛି । ଏହାକୁ କରିବି କି ନାହିଁ, କ’ଣ କରିବି, ଯାକୁ ବି କରିବି, ତାକୁ ବି କରିବି, ବଡ଼ ମୁଣକିଲି କଥା! ଏହିଭଳି ଅନୁଭବ ହେବା ଅର୍ଥାତ୍ ବୋଝ ରହିଛି । ତେବେ ଡବଲ ଲାଇଟ୍ ତ ନୁହେଁ ନା । ଡବଲ ଲାଇଟ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସବୁଥିରୁ ଅଲଗା । କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଦାୟିତ୍ଵର ବା କର୍ମର ହଲଚଲର ବୋଝ ନଥିବ । ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ନିଆରା ହେବା ସହିତ ବାବାଜୀଙ୍କର ପ୍ରିୟ ହେବାର ସନ୍ତୁଳନ ରଖିଥିବା ଆତ୍ମା ।

ଦୃଢ଼ତା କଥା— ପୁରୁଷାର୍ଥ ମାର୍ଗରେ ଚାଲୁଚାଲୁ ଯାହା କିଛି ବି ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ ତାହାର ଅନୁଭବ କରୁ କରୁ ବହୁତ ଗୁଡିଏ ପ୍ରାପ୍ତିର ନିଶା ଏବଂ ଖୁସିରେ ଆସି ଭାବନ୍ତି ବାସ୍, ମୁଁ ତ ପାଇଗଲି, ଅନୁଭବ କରିନେଲି । ମହାବୀର, ମହାରଥୀ, ହୋଇଗଲି, ଇଞ୍ଜାନୀ ହୋଇଗଲି, ଯୋଗୀ ଏବଂ ସେବାଧାରୀ ମଧ୍ୟ ହୋଇଗଲି । ଏହି ପ୍ରାପ୍ତି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ କିନ୍ତୁ ଏହି ପ୍ରାପ୍ତିର ନିଶାରେ ଅବହେଳା ପଣିଆ ମଧ୍ୟ ଆସିଯାଏ । ଏହାର କାରଣ କ’ଣ ? ଇଞ୍ଜାନୀ ତ ହେଲ, ସେବାଧାରୀ ମଧ୍ୟ ହେଲ କିନ୍ତୁ ପ୍ରତିପାଦରେ ଉତ୍ତୀକାର ଅନୁଭବ କରୁଛ ? କାରଣ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଞ୍ଚିଛ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉଡିବାର କଳାର ଅନୁଭବରେ ଉଡିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅନୁସାରେ ଯାହା କିଛି ଆଜି କରୁଛ ସେଥିରେ ଆହୁରି ଅଧିକ ନବୀନତା ଆସିଲା ନା ଯେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚିଛ ସେହି ସୀମାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣଗତାର ସୀମା ଭାବିନେଇଛ ? ତେବେ ପୁରୁଷାର୍ଥରେ ପ୍ରାପ୍ତିର ନିଶା ଏବଂ ଖୁସି ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ କିନ୍ତୁ ପ୍ରତିପାଦରେ ଉନ୍ନତି ବା ଉଡିବା କଳାର ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ । ଯଦି ଏହାର ସନ୍ତୁଳନ ରହୁ ନାହିଁ ତେବେ ଅବହେଳା ପଣିଆ, ଆଶୀର୍ବାଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ଦେବ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ଜୀବନରେ ଯାହା ସବୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛ, ତାହାର ନିଶା ମଧ୍ୟ ରହିବା ଦରକାର ଏବଂ ପ୍ରତିପାଦରେ ଉନ୍ନତିର ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟ ହେଉଥିବ, ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ସନ୍ତୁଳନ ରଖିବା । ତେଣୁ ଏହିଭଳି ସନ୍ତୁଳନ ସଦା ସର୍ବଦା ରହିଥାଉ । ଏମିତି ଭାବ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ତ ସବୁ କିଛି ଜାଣିଗଲିଣି, ଅନୁଭବୀ ହୋଇଗଲିଣି, ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ଚାଲିପାରୁଛି । ତେବେ ଭଲ ହୋଇଗଲିଣି— ଏହା ତ’ ବହୁତ ଭଲ କଥା କିନ୍ତୁ ଆହୁରି ଆଗକୁ ଉନ୍ନତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହିଭଳି ବିଶେଷ କର୍ମ କରି ସର୍ବ ଆତ୍ମାତ୍ମକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରେ ନିମିତ୍ତ ଉଦାହରଣ ମୁରତ ମଧ୍ୟ ହେବାକୁ ପଡିବ, ଏକଥା ଭୁଲି ଯାଅ ନାହିଁ । ଏବେ ବୁଝିଲ— କେଉଁ କେଉଁ କଥାରେ ସନ୍ତୁଳନ ରଖିବାକୁ ହେବ ? ଏହି ବ୍ୟାଲାନସ୍ ଦୃଢ଼ତା ହିଁ ଆପେ ଆପେ ବ୍ଲେସିଂଫ୍ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଚାଲିବ । ତେବେ ବୁଝିପାରିଲ ନମ୍ବରରେ କମ ବେଶି କାହିଁକି ହେଉଛି! କେହି କେଉଁ କଥାର ବ୍ୟାଲାନସ୍ ରଖିବାରେ ଆଉ କେହି ଆଉ କେଉଁ କଥାର ବ୍ୟାଲାନସ୍ ରଖିବାରେ ଅବହେଳା କରିଦେଉଛନ୍ତି ।

ବମ୍ବେ ନିବାସୀ ତ ବେପରୁଆ ନୁହଁନ୍ତି ନା ? ସବୁ କଥାରେ ବ୍ୟାଲାନସ୍ ରଖିଥିବା ଆତ୍ମା ଅଟ ନା ? ବ୍ୟାଲାନସ୍ ରଖିବାର କଳାରେ ଚତୁର ଅଟ ନା । ତେବେ ବ୍ୟାଲାନସ୍ ରଖିବା ମଧ୍ୟ ଏକ କଳା । ଏହି କଳାରେ ସମ୍ପଦନ ଅଟ ନା! ବମ୍ବେକୁ ସମ୍ପଦତି ସମ୍ପଦନ ଦେଶ କୁହାଯାଏ । ତେବେ ବ୍ୟାଲାନସ୍ ସମ୍ପଦତି, ବ୍ଲେସିଂଫ୍ ସମ୍ପଦତିରେ ମଧ୍ୟ ସମ୍ପଦନ ଅଟ ନା! ନରଦେସାବର ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରାପ୍ତି କରାଇବାର ସାଧନ ଏହି ବରଦାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛ ? ଏବେ ବମ୍ବେ ନିବାସୀ କ’ଣ ବିଶେଷତା ଦେଖାଇବେ ? ବମ୍ବେରେ କୋଟିପତି ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ନା । ତେବେ ବମ୍ବେ ନିବାସୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏହିଭଳି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଏହି ଅନୁଭବ କରାଇବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଅବିନାଶୀ ପଦ୍ମାପଦ୍ମପତି, ସର୍ବ ସମ୍ପଦତିର ଉତ୍ତରାର ମାଲିକ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ, ଏହି କଥା ସେମାନଙ୍କୁ ଅନୁଭବ କରାଅ । ସେମାନେ ତ କେବଳ ବିନାଶୀ ଧନର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି, ଏହିଭଳି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଏହି ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପଦତିର ମହତ୍ତ୍ଵ ଶୁଣାଇ ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପଦତିରେ ସମ୍ପଦନ କର । ସେମାନେ ଅନୁଭବ କରନ୍ତୁ ଯେ ଏହି ସମ୍ପଦତି ଅବିନାଶୀ ଏବଂ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ । ତେବେ ଏହିଭଳି ସେବା କରୁଛ ନା! ସମ୍ପଦତିବୀନ ଲୋକମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଏହିମାନେ ହିଁ ଅବିନାଶୀ ଏବଂ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସମ୍ପଦତିବୀନ ଅଟନ୍ତି— ଏହିଭଳି ଅନୁଭବ ହେଉ । ବୁଝିଲ! ଏପରି ଭାବ ନାହିଁ ଯେ ଏମାନଙ୍କର ତ ଡ୍ରାମାରେ ସଂଗ୍ରହକୁ ଯିବାର ପାର୍ଟ ହିଁ ନାହିଁ । ଶେଷ ସମୟରେ ଏମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଜାଗ୍ରତ ହେବାର ପାର୍ଟ ଅଛି । ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆସିବେ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ସମ୍ପର୍କରେ ଆସିବେ ସେଥିପାଇଁ ଏବେ ଏହିଭଳି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜାଗ୍ରତ କରିବାର ସମୟ ଆସିଗଲାଣି । ତେଣୁ ଖୁବ୍ ଭଲ ଭାବରେ ଏମାନଙ୍କୁ ଜାଗ୍ରତ କର କାହିଁକି ନା ଏମାନେ ବିନାଶୀ ସମ୍ପଦତିର ନିଶାର ନିଦ୍ରାରେ ଶୋଇ ପଡିଛନ୍ତି । ନିଶାଗ୍ରସ୍ତ ଆତ୍ମାତ୍ମକ ତ ବାରମ୍ବାର ଜାଗ୍ରତ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ ।

ସେମାନେ ଥରକରେ ଜାଣି ଉଠନ୍ତି ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏବେ ଏହିଭଳି ନିଶାରେ ଶୋଇ ପଡିଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପଦତିର ଅନୁଭବ ସହିତ ପରିଚିତ କରାଅ । ବୁଝିଲ । ବମ୍ବେ ନିବାସୀ ତ ମାୟାଜିତ ଅଟ ନା! ମାୟାକୁ ସମୁଦରରେ ପକାଇ ଦେଇଛ ନା । ଅଟଳ ଗର୍ଭକୁ ଠେଲି ଦେଇଛ ନା ଉପରେ ଉପରେ ଭସାଇ ଦେଇଛ ? ଯଦି କୌଣସି ଦିନିଷ ଉପରେ ପଡିଥାଏ ତେବେ ଲହଡିରେ ଭାସି ଭାସି ପୁଣି କୁଳକ ଆସିଯାଏ, ତେଣୁ ଯଦି ଅତଳ ଗର୍ଭରେ ପକାଇ ଦେବ ତେବେ ସଞ୍ଚାହା ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ମାୟା ପୁଣି କୁଳକୁ ଆସି ଯାଉନାହିଁ ତ ? ବମ୍ବେ ନିବାସୀଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ମୁରତ ହେବାର ଅଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଶେଷତାରେ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ମୁରତ ହେବାର ଅଛି । ଯେପରି ବମ୍ବେର ସୁନ୍ଦରତାକୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଦୂର ଦୂରାନ୍ତରୁ ମଧ୍ୟ ଲୋକମାନେ ଆସୁଛନ୍ତି ନା! ସେହିଭଳି ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦୂର ଦୂରାନ୍ତରୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଆସିବେ, ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗୁଣର ବାସ୍ତବ ସଞ୍ଚାରୁପ ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ହୁଅ । କହିବେ ଜୀବନରେ ଯଦି ସରଳତା ଦେଖିବାର ଅଛି ତେବେ ଅମୁକ ସେଣ୍ଟରକୁ ଯାଇ ଅମୁକ ପରିବାରକୁ ଦେଖ । ସହନଶୀଳତା ଦେଖିବାର ଅଛି ତ ଅମୁକ ସେଣ୍ଟରର ଅମୁକ ପରିବାରକୁ ଯାଇ ଦେଖ । ସବୁଥିରେ ସନତୁଳନ ରକ୍ଷା କରିବା ଦେଖିବାର ଅଛି ତ ଏହି ବିଶେଷ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଜୀବନକୁ ଦେଖ । ଏହିଭଳି ଚମତକାରୀ କରିବ ନା । ବମ୍ବେ ନିବାସୀଙ୍କୁ ଦୁଇଗୁଣା ପ୍ରତିଦାନ ଦେବାର ଅଛି । ଗୋଟିଏ ହେଲା ଅମ୍ବା ମାଆ (ମମ୍ବା)ଙ୍କର ପାଳନାର ପ୍ରତିଦାନ, ଦ୍ଵିତୀୟରେ ବ୍ରହ୍ମାବବାଟ୍‌ଙ୍କର ବିଶେଷ ପାଳନାର ପ୍ରତିଦାନ ଦେବାକୁ ହେବ । ଜଗଦମ୍ବା ମାଆର ପାଳନା ମଧ୍ୟ ବମ୍ବେ ନିବାସୀଙ୍କୁ ବିଶେଷ ଭାବରେ ମିଳିଛି । ତେଣୁ ବମ୍ବେକୁ ସେତିକି ପ୍ରତିଦାନ ଦେବାକୁ ପଡିବ ନା! ବମ୍ବେର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ଥାନରେ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଶେଷ ଆତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ବ୍ରହ୍ମା ବାବାଟ୍‌ଙ୍କର, ଅମ୍ବା ମାଆଟ୍‌ଙ୍କର ଏବଂ ବିଶେଷ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ବିଶେଷତା ଦେଖାଯାଉ— ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ପ୍ରତିଦାନ ଦେବା । ଆରହ୍ମା! ଆସିଛ ଭଲ କରିଛ । ନିଜ ବାପାର ଘରକୁ ବା ନିଜ ଘରକୁ ଆସିଛ ଭଲ କରିଛ ।

ବାବା ତ ସଦାସର୍ବଦା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ହରଷିତ ହେଉଛନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସନ୍ତାନ ବିଶ୍ରା ପାଇଁ ଦୀପ ସଦୃଶ ଅଟନ୍ତି । କେବଳ କୁଳର ଦୀପ ନୁହଁନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବିଶ୍ରାର ଦୀପ ଅଟନ୍ତି । ଯେହେତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନ ବିଶ୍ରା କଲ୍ୟାଣ ଅର୍ଥେ ନିମିତ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି ତେଣୁ ବିଶ୍ରା ପାଇଁ ଦୀପ ହୋଇଗଲେ ନା । ଏମିତି ତ ସାରା ବିଶ୍ରା ମଧ୍ୟ ଏକ ବିଶାଳ କୁଳ ବା କୁଟୁମ୍ବ ଅଟେ । ସେହି ହିସାବରେ ସାରା ବିଶ୍ରା କୁଳର ପ୍ରତୀକ ମଧ୍ୟ କହିପାରିବ । କିନ୍ତୁ ହଦର ଅର୍ଥାତ୍ ଲୌକିକ କୁଳର ନୁହେଁ । ବେହଦର କୁଳ ପ୍ରତୀକ କୁହ ବା ବିଶ୍ରା ପ୍ରତୀକ କୁହ । ଏହିଭଳି ଅଟ ନା । ସଦାସର୍ବଦା ଜାଗ୍ରତ ରହିଥିବା ଅର୍ଥାତ୍ ଜଳୁଥିବା ଦୀପ ଅଟ ନା ? ଧପଧପ ହେଉଥିବା ଦୀପ ତ ନୁହେଁ ନା! ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ଲାଲଟ ଧପଧପ ହେଉଥାଏ ତାକୁ ଚାହିଁଲେ ଆଖି ଖରାପ ହୋଇଯାଏ । ଭଲ ଲାଗିନଥାଏ ନା । ତେଣୁ ସର୍ବଦା ଜଳୁଥିବା ଦୀପ ଅଟ ନା । ଏହିଭଳି ଦୀପମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ବାପଦାଦା ସର୍ବଦା ହରଷିତ ହେଉଛନ୍ତି । ବୁଝିଲ । ଆରହ୍ମା!

ସର୍ବଦା ପ୍ରତ୍ୟେକ କରମରେ ସନତୁଳନ ରଖୁଥିବା, ସର୍ବଦା ବାବାଟ୍‌ଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଆଶୀର୍ବାଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ପ୍ରତିପାଦରେ ଉଡିବାର ଅନୁଭବ କରୁଥିବା, ସର୍ବଦା ସନ୍ଦେହର ସାଗରରେ ସମାହିତ ହୋଇଯାଇଥିବା, ସମାନ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ରହୁଥିବା, ପଦ୍ମାପଦ୍ମ ଭାଗ୍ୟବାନ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବାପଦାଦାଙ୍କର ସ୍ବାଦପ୍ସାର ଏବଂ ନମସ୍କୃତେ ।

ଦାଦୀମାନଙ୍କ ସହିତ:- ସମସ୍ତ ମୁକୁଟଧାରୀ ରତନ ଅଟ ନା! ଯେତେ ବଡ ମୁକୁଟ ସେତିକି ହାଲୁକାରୁ ହାଲୁକା ଅର୍ଥାତ୍ ନିର୍ଗନ୍ଧ ମଧ୍ୟ ରହୁଛି । ଏହିଭଳି ମୁକୁଟ ଧାରଣ କରିଛ, ଯାହାକି ପ୍ରତ୍ୟେକ କରମ କରି ମଧ୍ୟ ମୁକୁଟଧାରୀ ହୋଇ ରହିପାରିବ । ରତନ ଜଡିତ ମୁକୁଟକୁ ତ ସମସ୍ତ ଅନୁସାରେ ଧାରଣ କରିବାକୁ ପଡେ ପୁଣି ଓହ୍ଲାଇବାକୁ ମଧ୍ୟ ପଡିଥାଏ କିନ୍ତୁ ଏହି ମୁକୁଟ ଏଭଳି ଯାହାକି ଓହ୍ଲାଇବାର ଆବଶ୍ୟକତା ହିଁ ନାହିଁ । ଶୋଇବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ମୁକୁଟଧାରୀ ଏବଂ ଉଠିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ମୁକୁଟଧାରୀ ହୋଇ ରହିପାରୁଛି । ଅନୁଭବ ଅଛି ନା! ମୁକୁଟ ହାଲୁକା ଅଟେ ନା ? ଓଜନିଆ ତ ନୁହେଁ ନା! ନାମ ବଡ କିନ୍ତୁ ଓଜନରେ ହାଲୁକା ସୁଖଦାୟୀ ବା ଖୁସି ପ୍ରଦାନକାରୀ ମୁକୁଟ । ବାବା ତୁମକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏଭଳି ମୁକୁଟଧାରୀ କରୁଛନ୍ତି ଯାହାକି ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନନ୍ତର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁକୁଟ ମିଳୁଥିବ । ଏହିଭଳି ମୁକୁଟଧାରୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ବାପଦାଦା ହରଷିତ ହେଉଛନ୍ତି । ବାପଦାଦା ତ ମୁକୁଟ ପିନ୍ଧିବାର ଦିବସ ବା ଅଭିଶେଷ ଦିବସ ଏବେଠାରୁ ହିଁ ପାଳନ କରି ସଦାକାଳ ପାଇଁ ପ୍ରଥା ଆରମ୍ଭ କରି ଦେଲେ ବା ନିଷ୍ପତ୍ତି ଆଣି କରିଦେଲେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ଅଭିଶେଷ ଦିବସ ପାଳନ କରାଯିବ । ସଂଗମଯୁଗରେ ଯେଉଁ ଅଭିଶେଷ ଦିବସ ପାଳନ କରୁଛି ତାହାର ସମାରକୀ ଅବିନାଶୀ ଭାବରେ ଚାଲୁ ହୋଇଯିବ । ବାବା ତ ଅବଶ୍ୟକତ ବଡନରେ ମଧ୍ୟ ସେବାଧାରୀ ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସାକାର ବଡନ (ଦୁନିଆ)ରୁ ତ ବାନପ୍ରସଥୀ ହୋଇଗଲେ ନା । ନିଜେ ବ୍ରହ୍ମାବାବା ସାକାର ଦୁନିଆରୁ ବାନପ୍ରସଥୀ ହୋଇ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମୁକୁଟ ଏବଂ ସିଂହାସନ ଦେଇ ନିଜେ ଅବଶ୍ୟକତ ବଡନକୁ ଚାଲିଗଲେ । ତେଣୁ ଏହା ଅଭିଶେଷ ଦିବସ ହୋଇଗଲା ନା! ଡରାମା ବିଚିତ୍ର ଅଟେ ନା! ଯଦି ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ଜଣାଇ ଦେଇଥା'ନ୍ତେ ତେବେ ଡରାମାକୁ ବିଚିତ୍ର କୁହାଯାଇ ନଥା'ନ୍ତା । ଏଭଳି ବିଚିତ୍ର ଡରାମା ଯାହାର ଚିତ୍ର ଅଙ୍କନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବିଚିତ୍ର ବାବାଟ୍‌ଙ୍କର ବିଚିତ୍ର ପାର୍ଟ ଯାହାର ଚିତ୍ର ବୁଦ୍ଧିରେ ସଂକଳ୍ପ ଦ୍ଵାରା ମଧ୍ୟ ଆଙ୍କି ପାରିବ ନାହିଁ, ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି ବିଚିତ୍ର, ସେଥିପାଇଁ ଏହା ବିଚିତ୍ର ଅଭିଶେଷ ଦିବସ ହୋଇଗଲା । ବାପଦାଦା ସଦାସର୍ବଦା ମହାବୀର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମୁକୁଟଧାରୀ ରୂପରେ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ବାପଦାଦା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସହଯୋଗ ଦେବାରେ ଲୁଚିଯାଇ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ସାକାର ଦୁନିଆରୁ ଲୁଚିଯାଇ ଅବଶ୍ୟକତ ଦୁନିଆରେ ଉଦୟ ହୋଇଗଲେ । ସାଥୀରେ ରହିବି, ସାଥୀରେ ଯିବି ଏହି ପ୍ରତିଜ୍ଞା ତ ନିର୍ଗନ୍ଧ ରହିଛି ଏବଂ ରହିବ । ଏହି ପ୍ରତିଜ୍ଞା କେବେହେଲେ ଟଳିପାରିବ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ତ ବ୍ରହ୍ମାବାବା

ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଛନ୍ତି । ନଚେତ୍ କରମାତୀତ ହୋଇଯିବା କାରଣରୁ ଘରକୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଫେରିଯାଇ ପାରିବେ । କୌଣସି ବନ୍ଧନ ତ ନାହିଁ ନା, କିନ୍ତୁ ସ୍ବନେହର ବନ୍ଧନ ରହିଛି । ସ୍ବନେହର ବନ୍ଧନ ଥିବା କାରଣରୁ ସାଥୀରେ ଯିବାର ପ୍ରତିଜ୍ଞାକୁ ପାଳନ କରୁଥିବା କାରଣରୁ ବାବାଜୀକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ହିଁ ପଡ଼ିବ । ସାଥୀରେ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ସାଥୀରେ ଯିବାକୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପଡ଼ିବ । ଏହିଭଳି ଅନୁଭବ କରୁଛ ନା! ଆରଜ୍ଞା— ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନ ବିଶେଷ ଅଟେ । ଜଣ ଜଣତ୍ବର ବିଶେଷତାକୁ ବର୍ଣ୍ଣଣନା କରି ବସିଲେ କେତେ ହୋଇଯିବ! ବଡ଼ ମାଳା ହୋଇଯିବ, ସେଥିପାଇଁ ମନ ଭିତରେ ହିଁ ରଖିଛନ୍ତି, ବର୍ଣ୍ଣଣନା କରୁନାହାନ୍ତି । ଆରଜ୍ଞା—

ବରଦାନ:-

ବିସ୍ମୟ ବା ହଲଚଲ୍ କରୁଥିବା ବାଣୀଠାରୁ ମୁକ୍ତ ଡବଲ ଲାଇଟ୍ ଅବିସ୍ମୟ ଫରିସ୍ତା ହୁଅ ।

ଯଦି ଅବିସ୍ମୟ ଫରିସ୍ତା ହେବାର ଅଛି ତେବେ ବିସ୍ମୟ ବାଣୀ ଯାହାକି କାହାକୁ ବି ଭଲ ଲାଗିନଥାଏ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ସମାପ୍ତ କରିଦିଅ । କଥା ହୋଇଥିବ ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦର କିନ୍ତୁ ତାକୁ ଲମ୍ବା କରି କହି ଚାଲିବା, ଏହା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବିସ୍ମୟ ଅଟେ । ଯେଉଁ କାମ ଧର୍ମ ଶବ୍ଦରେ ହୋଇପାରିବ ତାକୁ ୧୨-୧୫ ଶବ୍ଦରେ ଶୁଣାଅ ନାହିଁ । କମ କୁହ, ଧୀରେ କୁହ, ମଧୁର କଥା କୁହ... ଏହି ସ୍ବଲୋଗାନକୁ ବେକରେ ପକାଇଦିଅ । ବିସ୍ମୟ ବା ହଲଚଲ୍ କରୁଥିବା ବାଣୀରୁ ମୁକ୍ତ ହୁଅ, ତେବେ ଅବିସ୍ମୟ ଫରିସ୍ତା ହେବାରେ ବହୁତ ସହଯୋଗ ମିଳିବ ।

ସ୍ବଲୋଗାନ:-

ଯେଉଁମାନେ ନିଜକୁ ପରମାତ୍ମ ସ୍ବନେହର ପ୍ରତିଦାନରେ ସଂପ୍ରାପ୍ତ କରିଦିଅନ୍ତି, ସଫଳତା ସେମାନଙ୍କର ଗଳାର ମାଳା ହୋଇଯାଏ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***